

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 54.

Attende Møde.

Fredagen den 22de Februar.

(Fortf.)

Finantsministeren: Jeg skal idag have den Ære at forelægge det hvitarede Thing det af mig tidligere bebudede Forslag om en overordentlig Creditbevilling for det kommende Finantsaar. Det fremtræder, som det af det nu omdeelte Forslag vil sees, i Form af et nyt Statslaan. I Forbindelse dermed har jeg givet en summarisk Beretning om Finantsernes Tilstand i 1849 og 1850, om Indtægterne og Udgifterne i bemeldte Periode; jeg troer, at det af denne Beretning i Forbindelse med Indtægtsbilag X. til Udkastet til Finantsloven og de dertil hørende utrykte Bilag angaaende Statsactivernes Størrelse og Omfang, vil tilstrækkeligt fremgaae, hvorledes Finantsernes Stilling har udviklet sig, siden det sidste udførlige Finantsregnskab blev forelagt, og indtil 1ste April dette Aar. Jeg har for Diebliffet ikke fundet det hensigtsmæssigt at meddele mere detaljerede Oplysningerne trykte, eller offentligt her i Salen at fremsætte dem; men det er en Selsfølge, at udførlige Statsregnskaber for 1847 og 1848, skjøndt de ikke ved Trykken ere offentliggjorte, ligesuldt ere affattede, og ligge paa sit Sted til Afbenyttelse, saavel for Finantscomiteen som for ethvert af det ærede Things Medlemmer. Jeg skal afvente, om noget enkelt Medlem maatte fremsætte Forslag om, at nogen Deel, noget Uddrag af de samlede Statsregnskaber ved Trykken offentliggjøres, inden jeg i saa Henseende foranstalter Videre.

Det er vistnok et meget betydeligt Tillidsvotum, Regjeringen begjærer af det ærede Thing, ved det Lovforslag, som her foreligger, og det er dobbelt betydeligt, fordi Regjeringen ikke kan give det Tilfagn, som Regjeringerne ellers saa hyppigt ere istand til at give, naar en overordentlig Credit forlanges bevilliget af Folke-

repræsentationen, idet man nemlig siger, at man med Bestemthed haaber at kunne naae det eller det Maal. Regjeringen er desværre ikke i det Tilfælde at kunne give andet Tilfagn, end at den vil gjøre sit Dverste for at hævde Danmarks Ret, og for at Danmark skal komme til at miste saa lidet som muligt. Der er af en æret Taler i dette Huus bemærket, at Regjeringen hverken kunde begynde Krig eller slutte Fred; den ærede Taler har Ret i, at Regjeringen end ikke seer sig istand til at afgjøre, naar den vil være istand til at vælge et af disse Alternativer, men den ærede Taler har Æret, naar han giver Regjeringen Skyld derfor. Jeg skal ikke paa dette Sted nærmere udvikle, hvorledes de politiske Forhold i det Hele stille sig; jeg antager, at denne Sag kunde give grundet Anledning til Discussion herom, naar ikke Sagen paa anden Maade vilde blive Thinget forelagt. Det er mig nemlig bekendt, og er allerede foreløbigt her antydet, at Udenrigsministeren har et udførligt Arbejde færdigt til Forelæggelse for begge Thing i disse Dage, som indeholder en Meddelelse om Alt, hvad der kan meddeles om Fortidens Underhandlinger, saa nær det nuværende Tidspunkt, som muligt. Det er imidlertid en Selsfølge, at det kun kan angaae Fortiden, om end en saa nær liggende Fortid som muligt, men det er jo ikke urimeligt, at derved tilfælde kan foranlediges Discussion om Fremtiden, og at Regjeringen da kan finde sig foranlediget til at ytre sig derom, saavidt som Omstændighederne tillade det. Maatte nu Thinget komme til den Ansæelse, deels af de Oplysninger, som ville blive det meddeelte, deels ved at se hen til Landets Situation, saavel i det Indre som i det Ydre i det Hele, at Regjeringen ikke er Rigsdagens Tillid værdig, da forfaste den itide dette Lovforslag, da nægte den itide Regjeringen denne Creditbevilling, for at et andet Ministerium i rette Tid kan træde til, og for